

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla az Ábrahám Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Ábrahám Attila ügyvéd) által képviselt felperes nevéfelperesnek a dr. Pallos István ügyvéd által képviselt I.r. alperes neve I.r. és a Wéber és Frei Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Wéber Éva Zsófia ügyvéd), valamint a ..., mint felszámoló által képviselt II.r. alperes neve II.r. alperes ellen 8.000.000 Ft megfizetése iránt indított perében a Fejér Megyei Bíróság 2007. május 2-án kelt, P.22.393/2005/39. számú ítélete ellen a felperes által 40, 42. és 43. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a bíróság a felperest, hogy fizessen az I.r. alperesnek 15 nap alatt 150.000 (Százötvenezer) Ft fellebbezési eljárási költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte, hogy az I.r. alperesnek 200.000 Ft, míg a II.r. alperesnek 60.000 Ft perköltséget fizessen meg.

Ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felperesi jogelőd és a II.r. alperes 2003. július 14-én adásvételi szerződést kötöttek egy Lincoln LS típusú személygépkocsira, mely gépkocsit a II.r. alperes hozott be külföldről és az adásvételi szerződés időpontjában még rendszámmal és törzskönyvvvel nem rendelkezett. Az adásvételi szerződést 8.000.000 Ft-ban határozták meg, azonban az elsőfokú bíróság megállapítása az volt, hogy az ténylegesen kifizetésre nem került.

2003. augusztus 6-án a II.r. alperes és az I.r. alperes ugyancsak adásvételi szerződést kötött a fenti gépjárműre, amely alapján az I.r. alperes 7.000.000 Ft-ért

vásárolta meg a fenti gépkocsit a II.r. alperestől oly módon, hogy a vételárból ténylegesen 3.500.000 Ft-ot fizetett ki két részletben, míg a fennmaradó 3.500.000 Ft-ot a II.r. alperessel még ugyanaznap megkötött visszlízing szerződés alapján induló lízingdíjként beszámított. A lízingszerződés szerint az I.r. alperes az így megvásárolt gépjárművet havi 154.600 Ft lízingdíj ellenében a II.r. alperes birtokába adta 2006. augusztus 5-i végső lízingdíj teljesítési határidővel. A jármű 2003. augusztus 7. napján lett forgalomba helyezve, ezt követően a gépjármű az első adásvételi szerződésben vevőként feltüntetett személy, a felperesi jogelőd birtokába került, aki azt eladásra hirdette hol saját, hol pedig az I.r. alperes telefonszámát is feltüntetve.

A II.r. alperes azonban a 2003. szeptember 5-én esedékes lízingdíjat elmulasztotta megfizetni az I.r. alperes felé, ezért az I.r. alperes 2003. október 21-én a lízingszerződést azonnali hatállyal felmondta és felszólította a II.r. alperest, hogy a perbeni gépkocsit 5 munkanapon belül szállítsa vissza a székesfehérvári telephelyre. A gépkocsi viasszaszállítására 2003. december 22-én került sor akként, hogy azt az első adásvételi szerződésben megjelölt vevő, a felperesi jogelőd szállította vissza az I.r. alperesnek. A gépkocsi átvételéről átadás-átvételi jegyzőkönyv került felvételre, amelyben szerepel, hogy pénzügyi lízingből visszavett gépjármű átvételéről van szó és a gépjármű visszavételi értékét a lízingbe adó a lízingszerződés felbontását követő elszámolásban közli a lízingbe vevővel. Ezt követően az I.r. alperes 2005. március 21-én kelt adásvételi szerződéssel értékesítette a perbeni gépjárművet, majd pedig miután ezen vevő sem fizette meg a vételárat az I.r. alperesnek, a gépkocsit az I.r. alperes 2005. augusztus 30-án visszavette, majd pedig 2006. május 11-én egy budapesti székhelyű gazdasági társaságnak értékesítette.

A felperes és a felperesi jogelőd 2005. július 5-én engedményezési szerződést kötött, amely alapján az engedményező a felperesre engedményezte a II.r. alperessel 2003. július 14-én kelt adásvételi szerződésből fakadó tulajdonjogot, illetve a gépkocsi ellenértékét kitevő 8.000.000 Ft tőke és ennek járulékal erejéig meglévő követelését. A felperes ezen engedményezési szerződés alapján érvényesített igényt jelent perben és 8.000.000 Ft megfizetésére kérte kötelezni az I.r. alperest, s további kereseti kérelme pedig az volt, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az I. és a II.r. alperes között megkötött, 2003. augusztus 6. napján kelt adásvételi szerződés és lízingszerződés érvénytelen, mivel a szerződések színlelték voltak.

Az elsőfokú bíróság a felperes egyik kereseti kérelmét sem látta megalapozottnak.

Az elsőfokú bíróság a perben kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a periratokhoz csatolt okiratok alapján azt állapította meg, hogy a felperesi jogelőd és a II.r. alperes között nem jött létre adásvételi szerződés érvényesen. Ezen megállapítását pedig arra alapította, hogy bár az adásvételi szerződést a felperesi jogelőd és a II.r. alperes megkötötték, a perbeli gépjárművet a II.r. alperes a felperesi jogelőd birtokába is adta, azonban annak vételára kifizetésre nem került. Ezért

megállapítása szerint érvényes adásvételi szerződés nem jött létre. A vételár kifizetésével kapcsolatban álláspontja az volt, hogy a felperes nem bizonyította kétséget kizáróan, hogy jogelődje megfizette volna a gépjármű 8.000.000 Ft-os vételárát. Az adásvételi szerződésben ugyan feltüntetésre került a vételár, de arról számla kiállításra nem került, illetőleg a II.r. alperes gazdasági társaság könyvelésébe sem került be a pénzösszeg. Ugyancsak tagadta a vételár kifizetését a II.r. alperes gazdasági társaság volt ügyvezetője is tanúvallomásában. Ezzel szemben a felperesi jogelőd, valamint a felperes által megjelölt tanúk ellentmondásos nyilatkozatokat tettek a felperesi jogelőd által a gépjármű birtokbavételével kapcsolatban, valamint azzal kapcsolatban, hogy a gépjármű végül is hogy került vissza a II.r. alperes birtokába. Életszerűtlennek találta az elsőfokú bíróság azt, hogy a felperesi jogelőd, miután az adásvételi szerződés megkötése után az autót néhány nappal később visszakapta, ekkor tudomást szerzett arról, hogy nem ő a gépjármű tulajdonosa, hanem az I.r. alperes és a felperesi jogelőd ennek ellenére nem lépett fel az eladóval szemben, hanem a gépjárművet eladásra hirdette mind a saját, mind pedig az I.r. alperes telefonszámát feltüntetve. Ugyanakkor nem volt elfogadható a felperesi jogelőd azon előadása sem, hogy az I.r. alpereshez a gépjárművet értékesítésre vitte be, mivel az I.r. alperes okiratokkal bizonyította a gépjármű megvételét, a vételár kifizetését, valamint a II.r. alperessel kötött lízingszerződés megtörténtét, valamint a lízingszerződés felmondását. A gépjármű visszavételéről szóló jegyzőkönyv pedig egyértelműen tartalmazta, hogy pénzügyi lízingből visszavett gépjárműről van szó. Az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy amennyiben a gépjármű a felperesi jogelőd tulajdonát képezte volna, nyilvánvalóan nem szállítja be az I.r. alperes által meghatározott telephelyre a gépjárművet azzal, hogy a pénzügyi lízingből visszavett gépjárműről van szó. A visszavétel körülményeit pedig az I.r. alperes által megjelölt tanúvallomásával megerősítette. Ily módon tehát a felperes nem tudta bizonyítani azon tényállítását, hogy a felperesi jogelőd 2003. december 22-én a gépjárművet eladás céljából vitte volna az I.r. alpereshez, azzal, hogy a gépjárművet az I.r. alperes megkísérli értékesíteni, s az értékesítésből befolyt vételárból 8.000.000 Ft-ot megfizet a felperesi jogelődnek, még a fennmaradó összeg az alpereseket illeti. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes keresete az I.r. alperessel szemben a 8.000.000 Ft megfizetése iránt alaptalan.

Ugyanakkor alaptalannak találta a szerződés érvénytelenségére vonatkozó kereseti kérelmet is. Az I.r. alperesnek a vételár kifizetésére vonatkozó előadását az általa becsatolt és a fentebb már hivatkozott okiratok igazolják, valamint a II.r. alperes ügyvezetője, továbbá az I.r. alperes által megjelölt tanú tanúvallomása alátámasztotta. Ez utóbbi tanú volt az, aki a II.r. alperessel kötött adásvételi szerződés és lízingszerződés megkötése során eljárta. Minthogy pedig a II.r. alperes a lízingdíjat nem fizette, a szerződés felmondásra került, s ezzel az I.r. alperes és a II.r. alperes közötti lízingszerződés megszűnt, a gépjármű is visszakерült az I.r. alperes tulajdonába. A gépkocsi értékesítése után a lízingszerződés alapján az I. és II.r. alperes között elszámolásnak van helye, azonban ez nem jelen per tárgyát képezi. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem állapította meg, hogy a II.r. és az I.r.

alperes közötti szerződések színlelték lettek volna. Ezért az elsőfokú bíróság a felperesnek ezen kereseti kérelmét is elutasította.

Az ítélet ellen a felperes élt fellebbezéssel, fellebbezése pedig alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, jogi okfejtése azonban részben téves volt, ennek ellenére döntése helytálló.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének tényállásából a fellebbezésre tekintettel mindenekelőtt az alábbiakat emeli ki:

Az nem volt vitás a peres felek között, hogy a gépjárművet a II.r. alperesi cég külföldről hozta be, amely a felperesi jogelőd részére történő értékesítéskor 2003. július 14-én forgalmi engedéllyel és törzskönyvvvel nem rendelkezett. A peradatok alapján az is megállapítható volt, hogy a perbeli gépjárművet a II.r. alperes az adásvételi szerződés napján átadta a felperesi jogelődnek. Ebből a szempontból nem bírt relevanciával az, hogy a felperesi jogelőd ténylegesen a gépjárművet az autószerelő műhelyből, ahol az adásvételi szerződés megkötésére került sor, elvitte-e, vagy pedig azt további esetleges munkavégzés céljából vagy azzal, hogy műszaki vizsgára azt felkészítsék az autószerelő műhelyben hagyta. Tény ugyanis az, hogy a II.r. alperes a gépjármű indítókulcsát a felperesi jogelődnek átadta, ezzel pedig ténylegesen a gépjármű birtokba adása is megtörtént.

Téves volt az elsőfokú bíróságnak azon álláspontja, hogy a felperesi jogelőd a vételárat nem fizette meg a II.r. alperesnek és ezen oknál fogva az adásvételi szerződés érvénytelen. A rendelkezésre álló adatok alapján a perben kihallgatott tanúk, illetőleg az adásvételi szerződésben írtak azt igazolják, hogy a vételár kifizetésre került, s amennyiben a vételár ténylegesen kifizetésre nem került az adásvételi szerződésben foglaltak ellenére, e körben nem a felperesen, hanem a II.r. alperesen van a bizonyítási teher. A II.r. alperes ügyvezetője azonban csupán állította, de semmivel nem bizonyította azon előadását, hogy a vételár kifizetésre nem került. E tanú vallomásával szemben áll a felperes által megjelölt valamennyi tanú előadása, akik nyilatkoztak az adásvételi szerződéssel egyidőben pénz átadásáról, illetőleg a II.r. alperes ügyvezetőjének előadását cáfolja az adásvételi szerződés 2. pontja. Eszerint ugyanis a 8.000.000 Ft vételárat a vevő a szerződés aláírásának napján készpénzben kifizette az eladónak, ezen adásvételi szerződés pedig a II.r. alperes által cégszerűen aláírásra került. Ily módon tehát a vételár kifizetését teljes bizonyító erejű okirat igazolja, amellyel szemben a II.r. alperest terhelte a fentebb írtak szerint a bizonyítási teher. Ettől függetlenül is a vételár kifizetésének esetleges elmaradása nem eredményezi az adásvételi szerződés érvénytelenségét.

A Ptk. 117. § (2) bekezdése szerint a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a dolog átadása is szükséges. Az átadás a dolog tényleges birtokba adásával vagy más olyan módon mehet végbe, amely kétségtelenné teszi, hogy a dolog az átruházó hatalmából a tulajdonjog

megszerzőjének hatalmába került. E jogszabályi rendelkezés szerint pedig a tulajdonjog megszerzéséhez érvényes jogcím és a dolog átadása szükséges. Az pedig a periratokhoz csatolt adásvételi szerződésből megállapítható, hogy a felperesi jogelőd és a II.r. alperes között érvényes adásvételi szerződés jött létre és a dolog, vagyis a gépjármű birtokba átadása is megtörtént azzal, hogy a felperesi jogelőd a gépjármű indítókulcsát a II.r. alperestől megkapta. Ily módon tehát a felperesi jogelőd tulajdonszerzése a perbeli gépjárművön megállapítható volt.

Az a körülmény esetleg, hogy az adásvételi szerződésben megjelölt vételár kifizetésre nem került az adásvételi szerződésben foglaltak ellenére, ennek bizonyítása esetén kötelmi igényt jelenthet a II.r. alperes részére és a II.r. alperes igényelheti a felperesi jogelődtől a 8.000.000 Ft kifizetését, a II.r. alperes azonban ilyen igényt a felperesi jogelőddel szemben nem támasztott és a fentebb már hivatkozottak szerint arra vonatkozó bizonyítékot sem jelölt meg, hogy az adásvételi szerződésben foglaltakkal szemben a vételár kifizetésre nem került. Ilyen peradatok mellett az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy a felperesi jogelőd és a II.r. alperes között létrejött adásvételi szerződés érvénytelen.

A másodfokú bíróság az előbb kifejtettek alapján a rendelkezésre álló okiratok és a per egyéb adatai alapján megállapította, hogy a felperesi jogelőd a perbeli gépjárművön a 2003. július 14-én kelt adásvételi szerződéssel tulajdonjogot szerzett. Ugyanakkor nem vitás az és az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperesi jogelőd részére történő értékesítést követően a gépjármű ismételten a II.r. alperes birtokába került, a II.r. alperes pedig 2003. augusztus 6-án a perbeli gépjárművet ismételten értékesítette az I.r. alperes részére. Az I.r. alperes részére történő értékesítés, valamint az I.r. alperes által a II.r. alperessel kötött lízingszerződés körülményeit az elsőfokú bíróság helytállóan rögzítette. Ezen szerződés alapján pedig megállapítható, hogy az I.r. alperes ugyancsak tulajdonjogot szerzett a perbeli gépjárművön.

A Ptk. 118. § (1) bekezdés esetén ugyanis kereskedelmi forgalomban eladott dologon a jóhiszemű vevő akkor is tulajdonjogot szerez, ha a kereskedő nem volt tulajdonos. A fentebb már írtak szerint a felperesi jogelőddel kötött adásvételi szerződés alapján a felperesi jogelőd a gépjárművön tulajdonjogot szerzett, így tehát a II.r. alperes akkor, amikor a gépjárművet ismételten értékesítette az I.r. alperesnek, a gépjárműnek már nem volt tulajdonosa. Ugyanakkor a II.r. alperes, mint gazdasági társaság cégkivonatából megállapítható, hogy a cég tevékenységi körébe tartozik a gépjármű-kereskedelem. Ily módon tehát az I.r. alperes kereskedelmi forgalomban szerezte meg a perbeli gépjárművet, a periratok alapján igazolásra került az is, hogy a vételár kifizetésre került és a felperes nem bizonyította azt, hogy az I.r. alperes a gépjármű megvásárlásakor tudott volna arról, hogy a II.r. alperes korábban a perbeli gépjárművet már értékesítette. Ily módon tehát a fentebb hivatkozottak szerint a Ptk. 118. § (1) bekezdése alapján a perbeli gépjármű tulajdonjogát az I.r. alperes megszerezte, és mint a gépjármű tulajdonosa jogosult volt a perbeli gépjárműre a II.r. alperessel lízingszerződést kötni. Önmagában az a körülmény, hogy a gépjármű forgalmi engedélye csak ezt követő

napon került kiállításra, illetőleg a gépjármű törzskönyve csupán 2003. október 15-i keltezésű, sem az adásvételi szerződést, sem pedig a lízingszerződést érvénytelenné, színleltté nem teszi. Azt pedig a felperes nem bizonyította és ebben a körben helytálló volt az elsőfokú bíróság megállapítása, hogy a felperesi jogelőd a gépjárművet az I.r. alperesnek 2003. december 22-én, mint tulajdonos adta volna át értékesítésre azzal, hogy az értékesítésből befolyt vételár őt illeti. Ezen felperesi előadást a per adatai nem támasztották alá. Ezzel szemben állt ugyanakkor a perbeli gépjármű átvételéről szóló jegyzőkönyv adata, mely jegyzőkönyv egyértelműen tartalmazza azt, hogy pénzügyi lízingből visszavett gépjármű átvételéről van szó és a gépjármű visszavételi értékét a lízingbe adó a lízingszerződés felbontását követő elszámolásban közli a lízingbe vevővel. Ezen átadás-átvételi jegyzőkönyvet pedig a felperesi jogelőd is aláírta és ezen teljes bizonyító erejű okirattal szemben a felperest terhelte volna annak a bizonyítása, hogy a gépjárművet nem az átadás-átvételi jegyzőkönyvben rögzített okból adta át az I.r. alperesnek, hanem az általa állítottan tulajdonosként és értékesítés céljából. Ezen előadását a felperes ugyancsak nem bizonyította. Önmagában az a körülmény, hogy az I.r. alperes és a II.r. alperes között esetleg a lízingszerződésből fakadó elszámolás nem történt meg, nem teszi sem az alperesek közötti adásvételi szerződést, sem pedig a lízingszerződést érvénytelenné, illetőleg nem igazolja azt, hogy a felperesi jogelőd, mint tulajdonos értékesítés végett adta át a gépjárművet az I.r. alperesnek. Ily módon a felperesnek az I.r. alperessel szembeni kereseti kérelme az értékesítésből folyó vételár megfizetése iránt nem volt alapos, mert a felperesi jogelőd és az I.r. alperes között jogviszony nem jött létre. A fentebb írtak szerint pedig az alperesek között létrejött adásvételi szerződés és lízingszerződés sem volt érvénytelen. A felperes a felperesi jogelőd és a II.r. alperes között létrejött érvényes adásvételi szerződés alapján a vételár visszafizetését a II.r. alperessel szemben érvényesíthette volna, ilyen igényt azonban a felperes jelen perben nem terjesztett elő.

Mindezen indokbeli kiegészítésekkel és helyesbítésekkel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Minthogy pedig a felperes fellebbezése alaptalan volt, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a felperest kötelezte az I.r. alperes javára fellebbezési eljárási költség megfizetésére, amely kizárólag ügyvédi munkadíj és már az áfá-t is tartalmazza. A II.r. alperesnek igazolt fellebbezési eljárási költsége nem volt, ezért a másodfokú bíróságnak erről rendelkeznie nem kellett.

Budapest, 2007. december 7.

. Kovács László s.k.
a tanács elnöke

Ráczné dr. Gohér Angyalka s.k.
előadó bíró

. Pestovics Ilona s.k.
bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő